SÁCH HỒNG ĐẶC BIỆT

SÁCH RỪNG

TẬP IV

RIKKI-TIKKI-TAVI

BẢN DỊCH CỦA HUYỀN HÀ

THEO NGUYÊN VĂN CỦA RUDYARD KIPLING

ĐỜI NAY

SÁCH RỪNG TẬP IV

RIKKI-TIKKI-TAVI

Mắt-Đỏ sắp sửa bò vào miệng hang
Thì nó bảo Da-Nhăn rằng :
Hãy nghe chú Mắt-Đỏ nói đây này :
« Hỡi Nag, hãy bò lên mà nhảy với cái chết ! »
Mắt nhìn mắt, đầu đối đầu
(Đánh nhịp đi, Nag !)
Khi nào một đứa chết, thế là hết
(Tuỳ ý mày đấy, Nag !)
Muốn quay thì có quay, muốn nhảy thì có nhảy
(Chạy trốn đi, Nag !)
À-hà ! Cái Chết-đội-mũ mở trượt rồi !
(Cho mày đáng đời, Nag ơi !)

* * *

Đây là truyện cuộc đại chiến ở các gian phòng tắm trong lớp nhà quan cư thuộc trại linh hạt Se-

gowlee. Có mỗi một mình Rikki-tikki-Tavi dự vào trận ấy. Có con chim bạc má Darzee giúp nó, và con Chuchundra mách bảo nó. Chuchundra là con chuột bạch lúc nào cũng len lét bên tường, không bao giờ dám chạy ra giữa nhà.

Chính thực thì Rikki-tikki dự trận này đấy.

Nó là con chồn rắn (1); nó hơi giống con mèo con ở cái đuôi và bộ lông, nhưng kể ra nó giống con chồn vàng ở cái đầu và ở như tính nết nó. Mắt nó và đầu mũi màu hồng. Cái mũi ấy luôn mấp máy. Nó có thể gãi bất cứ chỗ nào trên mình, bằng bất cứ chân nào, chân trước hay chân sau tuỳ thích. Nó có thể làm phồng đuôi nó bằng cái chổi dùng để nạo chai, và khi nó sục sợi trong đám cỏ mọc cao, thì cái tiếng nó kêu khi ra trận là tiếng: *Rích-tích-tích-ki-tích-ki-chích!*

Một hôm kia, trận mưa lụt mùa hạ cuốn nó ra khỏi chỗ hang nó ở với cha với mẹ nó. Nó bị nước kéo đi dọc cái rãnh bên vệ đường, nó quẫy chân, nó sặc nước. Thấy có đám cỏ trôi, nó bám vào đấy cho đến khi nó ngất đi. Lúc tỉnh dậy, nó thấy mình nằm ngoài nắng, trên lối đi trong một cảnh vườn. Kể ra nó cũng thấy trong mình mệt nhọc lắm đấy,

---

(1) Nguyên văn: con *Mongoose*. Người Pháp gọi là *mangouste*; người Tàu gọi là *Mông-thử*. Nó là con vật thuộc loài chồn, chỉ hay bắt rắn độc. Một vật mà người Ấn-độ lấy làm quý báu nhất.

và nó thấy cậu bé con đương nói rằng : « Có con chồn rắn chết ở đây này. Chúng ta đem chôn nó đi. »

Mẹ cậu bé bảo rằng : « Không, chúng ta hãy đem nó vào ủ cho ráo. Có lẽ nó chưa chết hẳn đâu. »

Hai mẹ con đem nó vào trong nhà, thì có một người cao lớn túm lấy nó bằng ngón tay cái và ngón tay trỏ và người ấy bảo rằng nó chưa chết, nó chỉ xuýt nghẹt thở thôi. Họ bèn quấn nó vào trong khăn bông, đem hơ lên trên chỗ nhỏ lửa, và khi ấy nó mới mở mắt ra và nó hắt hơi.

Cái người cao lớn là một người Ăng-lê vừa mới dọn đến ở khu nhà quan cư này. Người ấy nói rằng :

— Bây giờ chỉ có làm cho con vật này nó sợ hãi đấy. Rồi chúng ta sẽ thấy công việc nó làm.

Làm cho con chồn rắn phải hoảng sợ là một việc khó khăn nhất trần đời, bởi vì nó là con vật thóc mách từ đầu nó đến đuôi nó. Câu châm ngôn của họ hàng nhà chồn rắn là câu : « Chạy đi mà tìm cho ra », và Rikki-tikki là một con chồn rắn thực hiệu đấy. Nó nhìn tấm khăn bông, nó quả quyết rằng cái ấy không phải là thứ ăn được, nó chạy chung quanh bàn, nó ngồi xệp xuống và nó liếm lông cho gọn, nó gãi và nó nhảy lên vai cậu bé con.

Cha đứa bé bảo rằng :

— Teddy con đừng sợ. Đó là cái lối nó đùa để làm quen với con đấy.

Teddy nói :

— Úi chà ! nó cù dưới cằm con.

Rikki-tikki nhìn thọc vào khoảng giữa cổ áo và cái cổ đứa bé, nó ngửi tai đứa bé rồi nó nhảy xuống sàn nhà, ngồi đấy mà gãi mũi.

Mẹ cậu bé Teddy nói :

— Trời ơi ! Thế mà là một con thú dữ à ! Tôi cho rằng nó mến mình là lại chúng mình tử tế với nó.

Người chồng bảo rằng :

— Phải, loài chồn rắn đều thế cả. Giá thằng Teddy không kéo đuôi nó hay là không thử đem nhét nó vào cũi thì suốt ngày nó sẽ chạy ra chạy vào trong nhà. Ta lấy gì cho nó ăn đi.

Họ đem cho nó một miếng thịt sống. Rikki-tikki khoái chí vô cùng và khi ăn xong nó bò qua hiên ra bên ngoài ngồi sưởi nắng

Nó làm sù lông nó ra cho khô ráo đến tận chân lông Khi ấy nó mới thấy trong mình dễ chịu.

Nó tự nhủ :

— Trong nhà này còn nhiều thứ để cho mình tìm tòi, nhiều đến nỗi cả nhà nhà mình tìm cũng không hết được. Hẳn là mình phải ở lại đây mà tìm cho ra.

Suốt ngày nó chạy đi chạy lại trong nhà. Nó xuýt chết đuối trong thùng tắm. Nó thọc mũi vào lọ mực trên bàn viết, nó bị cháy mũi khi nó gí mũi vào đầu điếu xì gà của người cao lớn nọ, trong lúc nó trèo lên đùi gối người ấy để xem người ta viết lách như

thế nào. Đêm đến nó chạy vào phòng ngủ cậu bé Teddy, để xem người ta thắp đèn dầu hỏa. và khi Teddy lên giường đi ngủ thì Rikki-tikki cũng leo lên. Nhưng quả nó là một kẻ bầu bạn không biết nghỉ ngơi bao giờ, bởi vì suốt đêm nó cần phải thức dậy để trả lời cho mỗi tiếng động và để xem tiếng động do ở đâu mà ra. Cha mẹ Teddy vào thăm con lần cuối cùng thì thấy Rikki-tikki hãy còn thức thao láo trên cái gối.

Mẹ cậu Teddy bảo :

— Tôi không thích thế đâu, e rằng nó cắn thằng bé.

Người cha nói :

— Nó không cắn đâu. Teddy có con vật bé mọn này còn chắc chắn hơn là có con chó vện nữa. Giá bây giờ mà có rắn bò vào phòng này...

Nhưng mẹ cậu Teddy cũng không dám nghĩ ngợi đến cái truyện ghê gớm ấy nữa.

Sáng sớm Rikki-tikki trèo lên vai cậu bé Teddy ra dự bữa ăn điểm tâm dưới lớp hàng hiên. Người ta cho nó ăn chuối và một ít trứng *la-cóóc*. Rồi nó ngồi lên đùi gối người ta, hết đùi gối người này đến đùi người khác, bởi vì bất cứ con chồn rắn tốt dạy nào bao giờ cũng mong trở nên một vật nuôi trong nhà, để mà chạy ra chạy vào khắp các phòng. Ngày trước mẹ của Rikki-tikki đã ở trong nhà một viên thống soái ở Segowlee. Mụ đã dạy bảo cho con biết khi gặp người da trắng thì nó phải cư xử thế nào.

Rồi Rikki-tikki ra ngoài vườn xem những cái phải xem. Nơi đó là một khoảng vườn rộng lớn, mới vun trồng có một nửa, có những bụi cây hồng « thống chế Niel » to bằng cái nhà kèn, có những gốc chanh gốc cam, có những lùm tre và những bãi cỏ rậm rì. Rikki-tikki liếm môi.

Nó nói rằng :

— Đây là một đất săn tuyệt thú.

Nó nghĩ thế, đuôi nó sù ra như cái chổi nạo chai, rồi nó chạy lên chạy xuống trong vườn, đánh hơ chỗ này chỗ nọ, mãi đến khi nó nghe thấy mấy tiếng hót thê thảm ở bụi gai. Đấy là tiếng của hai vợ chồng con chim bạc má Darzee Đôi chim này kết cái tổ mỹ miều bằng hai cái lá to ghép lại, hai mép lá khâu bằng sợi, ở trong tổ bện bông và tơ mềm Cái tổ chim đu đưa còn hai con chim đậu ngoài cửa tổ mà than khóc.

Rikki-tikki hỏi :

— Các bác làm sao thế ?

Darzee đáp :

— Chúng tôi khổ sở lắm. Hôm qua con chúng tôi ở trên tổ ngã xuống bị Nag ăn thịt mất.

Rikki-tikki nói :

— Hèm ! như thế buồn lắm nhỉ... Nhưng mà tôi là khách lạ ở chốn này. Vậy chớ Nag là ai ?

Hai vợ chồng Darzee nép vào trong tổ, không trả lời, bởi vì trong đám cỏ dày dặn ở gốc bụi cây có tiếng huýt sì sì... một tiếng huýt lạnh lẽo ghê gớm

làm cho Rikki-tikki phải nhảy lùi lại hai bộ. Khi ấy thấy nhô ra từng tấc một cái đầu và cái mào xòe ra của Nag, là con rắn hổ mang đen sì to tướng, mình nó từ đầu lưỡi cho đến cuối đuôi dài cho tới năm bộ. Khi nó nghển một phần ba thân nó trên mặt đất, thì nó cứ thế mà lắc lư y hệt như gốc cỏ may trước gió, và nó nhìn Rikki-tikki bằng con mắt hung tợn của loài rắn. Bất cứ rắn có ý tưởng gì, con mắt ấy cũng không bao giờ đổi tinh thần.

Con rắn nói :

— Nag là ai ? *Ta đây* là Nag. Đấng đại tạo Brahm (1) đã đánh dấu của ngài vào cả dân tộc ta, khi con hổ mang đầu tiên xòe mào ra che Brahm để Ngài ngự cho khỏi nắng. Mày nhìn tao đi mà sợ hãi.

Con rắn lại xòe mang to hơn nữa, và Rikki-tikki nom rõ cái đầu đeo kính trên lưng rắn giống hệt một cái kéo (2). Nó sợ trong chừng một phút, nhưng không đời nào một con chồn-rắn lại sợ lâu hơn nữa, và mặc dầu xưa nay Rikki-tikki chưa hề gặp con hổ mang sống, mẹ nó đã nuôi nó bằng thịt hổ mang chết rồi, và nó vẫn biết là con chồn rắn đến khi trưởng thành chỉ có một việc ở đời là đi đánh nhau với rắn và ăn thịt rắn. Nag cũng biết thế và ở chỗ cùng kiệt trong lòng giá lạnh của nó, nó cũng thấy hoảng sợ

(1) Brahm : tên một vị thần Ấn-Độ.

(2) Nguyên văn : một cái khuy móc.

Đuôi Rikki-tikki lại sù lên, nó nói :

— Được, mặc dầu anh có đeo dấu hay không đeo dấu, anh cho rằng anh có quyền ăn thịt những chú chim non rơi khỏi tổ à ?

Nag nghĩ ngợi và nó coi chừng từng cái động đậy nhỏ ở lớp cỏ đằng sau Rikki-Tikki. Nó vốn biết là có con chồn rắn trong vườn là chẳng chóng thì chày vợ chồng con cái nó phải chết. Nhưng nó muốn làm cho Rikki-tikki sao nhãng không đề phòng, nó bèn để đầu nó hơi ngả xuống một tý sang một bên. Nó nói :

— Chúng ta hay bàn truyện đã. Anh thì cũng ăn trứng, cớ sao chúng tôi không được ăn thịt chim ?

— Đằng sau anh kia ! Nhìn lại đằng sau anh !

Darzee vừa hót như thế.

Rikki-tikki cũng thừa rõ lúc này không phải là lúc giương mắt ra mà nhìn. Nó nhảy vọt lên hết sức cao, vừa lúc ấy ở bên dưới, con vợ quái ác của Nag là mụ Nagaina rít lên. Trong khi nó mải truyện mụ ta bò sau lưng để kết quả tính mệnh nó. Và khi ấy nó nghe thấy tiếng mụ ta trượt miếng đòn, huýt lên một tiếng mọi rợ. Rikki-tikki suýt ngã đè lên lưng mụ rắn cái. Giá thử nó là con chồn rắn già kia, ắt nó biết thừa thế ngoạm một cái cho mụ rắn gẫy xương sống. Nhưng nó còn e sợ con bỏ mang quật lại. Thực ra nó cũng có cắn, nhưng cắn không lâu, và nó nhảy ra thoát khỏi ngọn đòn đuôi, để cho con Nagaina mình mẩy máu me phải tức tối.

— Mày ác nhé, ác nhé, hỡi Darzee !

Nag nói thế rồi quật mình trên không hết sức cao về phía tổ chim trên bụi gai. Nhưng mà Darzee đã dựng tổ ngoài chỗ rắn có thể vãng mình tới được, cho nên cái tổ chỉ đưa đi đưa lại thôi.

Rikki-tikki cảm thấy mắt nó nổi nóng và đỏ ngầu lên (khi nào mắt con chồn rắn đỏ ngầu, ấy là lúc nó giận dữ đấy), nó ngồi xệp trên khúc đuôi và trên cẳng sau nó như lối con *căng-gu-ru*, nó nhìn chung quanh và nó nghiến răng tức tối. Nhưng Nag và Nagaina đã lẩn trong nội cỏ rồi. Khi nào con rắn đánh trượt, không bao giờ nó nói hay nó để hở ra ý định nó sắp làm gì. Rikki-tikki cũng không màng rồi theo bọn chúng, bởi vì nó cho là không chắc hạ được hai con rắn cùng một lúc. Vì vậy, nó mới chạy lăng xăng trên lối đi giải đá cuội ở gần nhà và nó ngồi xuống để suy nghĩ. Nó cho truyện này là một truyện quan trọng đó. Giá các bạn đọc những sách cũ về khoa tự nhiên học, các bạn sẽ thấy trong đó nói rằng khi nào con chồn rắn đánh nhau với rắn và nhỡ ra bị rắn cắn, là chạy đi ăn mấy thứ cỏ giải độc. Điều ấy không đúng đâu. Con chồn rắn mà có thắng trận là chỉ nhờ nhanh mắt lẹ chân (trận này chung qui ở chỗ cái vụt của thân rắn chống chọi với cái nhảy của con chồn rắn, và bởi chưng không có con mắt nào có thể nhìn theo cho tỏ tường lúc đầu rắn nó mổ xuống, cho nên những việc xảy ra còn lạ lùng hơn bất cứ thứ cỏ thần tiên

nào.)Rikki-tikki vốn biết mình hãy còn non nớt, nên nó vô cùng hả hê, vì đã khéo tránh ngọn đòn đánh trộm sau lưng. Do đấy, nó vững lòng tin ở mình, và khi cậu bé Teddy chạy xuống lối đi. Rikki-tikki thấy mình sẵn sàng để đón nhận những lời khen ngợi. Nhưng vừa lúc Teddy cúi xuống, có một vật đương quằn quại trong cát bụi se sẽ nói rằng :

— Cẩn thận đó, ta đây là cái chết !

Đấy là tiếng con rắn giun Karait mình nâu như đất bụi, nó đương bò đi tìm chỗ lần trong cát. Nọc nó cắn cũng nguy hiểm như nọc hổ mang. Nhưng nó nhỏ bé đến nỗi không ai lưu ý đến nó cả, vì vậy nó còn tai hại cho người ta hơn nữa.

Mắt Rikki-tikki lại đỏ ngầu, nó đi rún ra rún rẩy lại phía Karait bằng một lối lắc lư riêng, cái lối đi uốn éo mà nó thừa hưởng của tổ tiên nó. Trông có vẻ buồn cười đấy, nhưng đó là một lối đi ve vẩy hoàn toàn thuận tiện cho kẻ đương đi bất chợt muốn quay về hướng nào ; và khi đối phó với rắn,cái kiểu đi ấy có lợi. Giá Rikki-tikki biết ra, thì cái việc nó đương đi ấy còn nguy hiểm hơn việc đánh nhau với Nag, bởi vì Karait bé quá có thể trở mình rất mau lẹ, trừ phi Rikki cắn ngay được vào sống lưng con kia ở chỗ giáp cái đầu, nếu không nó ắt bị một ngọn đòn trả lại vào mắt hay vào môi nó. Nhưng Rikki không biết thế : mắt nó đỏ ngầu lên. Nó lắc lư mình từ đằng đuôi đến đằng đầu, nó tìm chỗ phạm để ngoạm. Karait vùng mình tiến lại. Rikki nhảy né

sang một bên, thử vồ lấy con kia ; nhưng cái đầu nhỏ xíu xám xịt bụi của con rắn tai quái kia đã vụt xát vai nó chỉ cách có một ly một tý và nó phải nhảy lộn lên, đầu nó gần giáp vào gót cẳng sau.

Teddy gọi với về nhà :

— Ồ, ra đây mà xem con chồn rắn của chúng ta đương giết rắn !

Và Rikki-tikki nghe thấy mẹ cậu Teddy hét lên. Cha cậu bé vác gậy chạy ra, trong lúc ấy Karait vừa quá đà hở cơ thì Rikki nhảy lại đè lên lưng rắn, đầu Rikki-tikki nhoài xuống giữa hai chân trước, nó cố ngoạm vào sau gáy rắn ở chỗ cao nhất nó có thể ngoạm tới được, rồi nó lăn mình đi xa. Karait bị miếng cắn ấy làm cho tê liệt, và Rikki-tikki sắp sửa ăn thịt rắn, bắt đầu ăn từ đằng đuôi, theo thói tục ăn uống của họ nhà chồn rắn, thì nó chợt nhớ rằng một bữa ăn no nê sẽ làm cho con chồn rắn chậm chạp, và nếu nó muốn sẵn sàng sức khỏe và mau lẹ, nó cần phải giữ bụng cho thót. Nó bèn bỏ đi tắm cát ở dưới khóm vừng, trong lúc ấy người cha Teddy nện vào xác chết của Karait.

Rikki-tikki nghĩ thầm :

— Đánh làm gì, mình đã kết quả mạng nó rồi mà.

Khi ấy mẹ Teddy ôm con vật ở dưới cát lên bế nó vào lòng, khóc rằng nó đã cứu sống Teddy. Còn cha cậu Teddy thì bảo là trời đun giủi nó lại. Và Teddy ngơ ngác nhìn quang cảnh ấy. Rikki-tikki thấy những cảnh ngượng nghịu ấy cũng hơi thích

chí, và lẽ tự nhiên nó chẳng hiểu cảnh ấy là thế nào. Mẹ Teddy cũng có thể vuốt ve khen con vì nó đã nghịch cát chứ. Rikki-tikki khoái chí vô cùng.

Đến bữa cơm tối, nó chạy đi chạy lại giữa đám rượu trên bàn, nó có thể ngốn các thức ăn ngon nhiều gấp ba lần nhưng nó nhớ lại còn có Nag và Nagaina, và mặc dầu nó thích chí được mẹ cậu Teddy chiều và nựng và được ngồi trên vai Teddy, thỉnh thoảng mắt nó chỉ muốn đỏ lên và nó chỉ muốn hét lên một hơi dài cái tiếng hò trận mạc của nó : *Rích-tích tích-ki tích-ki-chích!*

Teddy bế nó đi ngủ, và khẩn khoản ép nài Rikki-tikki ngủ dưới cằm cậu. Rikki-tikki vốn là con vật ngoan ngoãn nên không dám cào cắn, nhưng Teddy vừa ngủ thì nó đi tuần đêm trong nhà, và ở chỗ tối nó chạy vấp phải vào con chuột bạch Chuchundra. Con này đương nằm ép mình ở bên tường. Chuchundra là một vật lúc nào cũng sầu muộn. Nó khóc thút thít và kêu chút chít suốt đêm, nó cố gắng lấy can đảm chạy ra giữa nhà, nhưng không bao giờ nó thực hành được việc ấy cả.

Chuchundra mếu máo rằng :

— Anh đừng giết tôi nhé ! Rikki-tikki đừng giết tôi nhé !

Rikki-tikki khinh khỉnh bảo nó :

— Mày tưởng một kẻ giết rắn như ta lại thèm giết chuột bạch à ?

Chuchundra càng thiểu não hơn nữa, đáp lại :

— Kẻ nào giết rắn sẽ bị rắn giết chết. Nhưng mà tôi làm thế nào mà biết chắc chắn rằng một đêm tối mịt kia Nag sẽ tưởng nhầm tôi là anh ?

Rikki-tikki nói :

— Không có gì hiểm nghèo cả, vì Nag ở ngoài vườn, mà tao thì biết mày không bao giờ ra vườn.

— Chú chuột cống Chua là anh em họ tôi có kể lại rằng...

Chuchundra bắt đầu nói đến đấy thì im bặt.

— Kể làm sao ?

— Suyt ! Nag ở khắp mọi nơi, Rikki-tikki ạ. Đáng lẽ anh ra hỏi truyện Chua ở ngoài vườn mới phải.

— Tao không có nói chuyện với nó... Vậy thì mày phải kể lại. Nhanh lên, Chuchundra ! không có tao cắn mày đấy !

Chuchundra ngồi xuống khóc lóc đến nỗi nước mắt chảy xuống chòm râu của hắn. Hắn nức nở rằng :

— Tôi chỉ là một kẻ khốn khổ. Không bao giờ tôi đủ can đảm chạy ra giữa phòng. Suyt ! Tôi không cần phải thuật truyện gì với anh cả. Anh Rikki-tikki có nghe thấy gì không ?

Rikki-tikki lắng tai. Trong nhà hết sức lặng lẽ, nhưng nó tưởng chừng có thể nhận ra bất cứ tiếng sột sạt nào nhỏ bé nhất trần đời — một tiếng động nhỏ xíu như tiếng chân con ong vò vẽ bò trên mặt kính — cái tiếng khô khan của vẩy rắn sột sạt trên

nền gạch.

— Nag hay Nagaina đấy ; nó đương bò qua ống dẫn nước ở buồng tắm. Chuchundra ạ, mày nói đúng đó. Đáng lẽ trước kia ta nên nói truyện với Chua mới phải.

Nó tự nhủ thế, rồi nó lẻn vào phòng tắm của Teddy. Nhưng ở đấy tịnh chẳng có gì, nó bèn sang phòng tắm của người mẹ Teddy. Ở phía chân tường đắp thạch cao, người ta khơi một hòn gạch để lấy chỗ đặt ống dẫn nước. Vừa lúc Rikki-tikki rón rén bên cạnh cái giá đặt thùng tắm mà lẻn vào phòng nó nghe tiếng Nag và Nagaina thì thào với nhau ở ngoài ánh trăng. Nagaina báo chồng rằng :

— Khi nào nhà vắng người, *nó* cũng phải đi thì khu vườn lại thuộc về của chúng ta. Mình cứ lẳng lặng mà vào và mình nên nhớ là trước hết mình phải cắn cái người cao lớn đã giết Karait. Xong mình quay ra kể lại cho tôi biết, rồi cả hai chúng ta cùng săn Rikki-tikki.

Nag nói :

— Thế nhưng mình có chắc rằng đi giết tất cả lũ kia thì có lợi gì cho ta không ?

— Lợi đủ điều. Khi nào không còn ai ở nhà quan cư nữa, bấy giờ chúng ta làm gì có con chồn rắn ngoài vườn ? Lớp nhà còn trống rỗng, chúng ta còn làm vua chúa trong vườn. Và mình phải nhớ là một khi ổ trứng của chúng ta nở trong vườn dưa bở (đến mai thì trứng phải nở đấy) thì con cái

chúng mình cần có chỗ ở và cần được tĩnh mịch.

Nag nói :

— Tôi không nghĩ ra truyện đó. Tôi đi đây, nhưng mà về sau ta cần gì phải đánh nhau với Rikki-tikki nữa. Tôi sẽ giết chết hai vợ chồng nhà kia, và nếu có thể, tôi sẽ giết nốt thằng bé, rồi tôi sẽ lẳng lặng về. Khi ấy, lớp nhà quan cư sẽ trống rỗng và Rikki-tikki cũng phải đi.

Nghe thấy thế, Rikki-tikki rùng mình căm hờn tức tối, và khi ấy Nag chui đầu ở ống dẫn nước ra, theo sau đấy là cái thân lạnh toát dài năm bộ của hắn. Khi trông thấy vóc vạc con rắn hổ mang, tuy Rikki-tikki giận dữ là thế, nó cũng hoảng sợ lắm.

Nag ngoặt mình lại, nghển đầu lên, trừng mắt nhìn gian phòng tắm qua lớp tối tăm. Rikki thấy mắt rắn đương lóng lánh.

Rikki-tikki tự bảo thầm :

— Bây giờ mình mà giết nó ở ngay đây, Nagaina sẽ biết ; và nếu mình đánh nhau với nó ở sàn gác, thì nó sẽ được lợi thế. Mình biết làm gì bây giờ ?

Nag quẫn quại từ chỗ này sang chỗ khác, và khi ấy Rikki-tikki nghe thấy rắn uống nước ở cái chum chuyên nước sang thùng tắm.

Con rắn nói rằng :

— Tốt. Cái lúc Karait bị giết, thì người đàn ông cao lớn có mang chiếc gậy. Bây giờ hắn còn có thể có gậy, nhưng đến sáng, khi nào hắn đi tắm, chắc hắn không mang gậy. Ta hãy đợi hắn đến đây.

Nagaina, mình có nghe thấy tôi nói không?... Tôi sẽ rình đợi ở chỗ mát rượi này cho đến sáng.

Bên ngoài không có tiếng trả lời, vì vậy Rikki-tikki biết rằng Nagaina đi khỏi rồi. Nag quận tròn mình lại, từng khúc một, chung quanh cái chôn chum phình, và Rikki-tikki đứng im, lặng lẽ như sự chết. Một giờ sau nó bắt đầu cựa mình, cựa từng bắp thịt một, nhích lại gần chum. Nag đương ngủ và Rikki-tikki nhìn cái lưng to rộng của hắn mà băn khoăn không biết nên ngoạm chỗ nào cho trúng. Rikki tự nhủ :

— Mình vồ lần đầu mà không làm cho nó gẫy sống lưng, thì nó còn có thể đánh nhau... thì ôi thôi Rikki !

Nó nhìn vào chỗ cổ to tướng ở nga y dưới mào rắn, nhưng chỗ ấy đối với nó quá đồ sộ ; và giá nó cắn về mé đuôi, thì chỉ làm cho Nag thêm hung dữ thôi.

Sau rốt nó nói :

— Phải cắn vào đầu mới được ; cắn vào đầu, mé trên mào ; và khi nào ngoạm trúng chỗ đó, thì mình không có để nó chạy thoát.

Khi ấy nó nhảy xổ lại. Đầu rắn đặt hơi nhô ra mé ngoài chum, dưới chỗ thành chum khum khum: và lúc răng nó phập vào, thì Rikki tì lưng vào bụng chum để ấn chặt đầu rắn xuống đất, Như vậy nó được đúng một giây đồng hồ để giữ thế đánh, và nó lợi dụng giây đồng hồ ấy cho đến cùng. Sau đấy

nó bị va bên phải, đập bên trái như lối con chuột bị chó nó lắc, nó bị vất đằng trước, lật đằng sau trên mặt đất, nó bị hất lên trên, ném xuống dưới, nó bị quay từng vòng rộng, nhưng mắt nó đỏ ngầu, nó vẫn ngoạm chặt trong lúc thân rắn vun vút trên sàn nhà, làm đổ những đồ dùng bằng thiếc, làm đổ đĩa xà-phòng, làm rơi bàn chải, và thân rắn đập thình thình vào thùng tắm thiếc. Rikki-tikki vừa cắn vừa ngoạm cho mỗi lúc một chặt thêm, bởi vì nó chắc chắn rằng nó có thể bị đập kỳ chết, nhưng vì danh dự nhà chồn rắn, thà rằng nó được người ta thấy nó khóa chặt hàm răng vào quân địch. Nó choáng váng ê ẩm cả mình, dường như thân nó sắp bị lắc tan ra từng mảnh. Vừa khi ấy ở mé sau nó có một tiếng phát ra như tiếng sét. Một trận gió nóng khiến nó ngất đi, và có một ngọn lửa đốt xém lông nó. Thì ra cái người cao lớn nghe thấy tiếng động, choàng thức dậy bấm cả hai phát súng hai nòng vào Nag, trúng vào chỗ đằng sau mào rắn.

Rikki-tikki mắt nhắm nghiền, răng vẫn giữ chặt, bởi vì lúc bấy giờ nó tin chắc rằng nó chết rồi; nhưng cái đầu rắn không cựa quậy nữa, và người cao lớn rón lấy Tikki mà nói rằng :

— Cũng vẫn con chồn rắn, Alice ạ, cái con vật bé tí tẹo lần này lại cứu mạng *chúng ta* đấy.

Khi đó, mẹ Teddy mặt mũi nhợt nhạt bước vào, xem chú Nag xưa kia còn trơ lại những gì;và Rikki-tikki lẻ vào tận phòng Teddy ; còn nốt đêm hôm

ấy, nó chỉ có việc tự lắc mình một cách nhẹ nhàng âu yếm để soát lại xem có thật nó bị tan ra làm bốn mươi mảnh, như nó tưởng tượng.

Sang đến nó đủ đởn, nhưng nó rất bả hê vì công việc nó làm.

Nó nói :

— Bây giờ mình phải làm xong cái khoản con Nagaina, mụ này còn ghê gớm bằng năm con Nag ; vả lại khi nào ổ trứng mụ vừa nói đến mà nở ra, thì ai mà biết được ! Trời ơi ! mình phải đi tìm Darzee mới được.

Rikki-tikki không đợi bữa ăn sáng. Nó chạy ngay ra chỗ bụi gai. Darzee đương gân cổ hót một bài ca khải hoàn. Cái tin Nag chết lan ra khắp vườn, bởi vì thằng ở quét nhà đã đem vứt xác rắn trên đống phân.

Rikki-tikki giận dữ lên tiếng :

— Ồ, cái đám lông vũ xuẩn ngốc kia ! Giờ này phải đâu là lúc hát hỏng ?

Darzee hót :

— Nag chết rồi... chết rồi... chết rồi ! Anh chàng Rikki-tikki can đảm đã ngoạm lấy cổ hắn và giữ cho chặt. Cái người cao lớn đem cái gậy nổ đùng lại, và Nag rơi xuống làm hai mảnh ! không bao giờ hắn ăn thịt con cái tôi nữa.

Rikki-tikki nhìn cẩn thận chung quanh mình, và nói rằng :

— Các truyện mày vừa kể cũng khá đúng đó ; nhưng mà Nagaina bây giờ ở đâu ?

Darzee hót tiếp :

— Nagaina đến chỗ ống nước phòng tắm để gọi Nag ; và Nag ở trên đầu gậy đi ra... người quét nhà lấy gậy kều hắn vứt lên trên đống phân. Chúng ta hãy ca ngợi Rikki-tikki, anh chàng đại danh, anh chàng mắt đỏ.

Và Darzee gân họng hát.

Rikki-tikki nói :

— Tao mà nhảy tới tổ của mày thì tao vứt từng đứa con mày ra Mày không biết là việc nào phải làm vào lúc ấy à. Mày ở tổ trên ấy thì được yên lành, chớ ở dưới này tao phải chiến tranh. Darzee, mày hãy nghỉ hát một phút đã.

Darzee đáp :

— Vì nể anh chàng Rikki-tikki đại danh và mĩ miều, tôi sẽ thôi hát, Vậy kẻ giết tên Nag ghê gớm kia muốn gì ?

Lần thứ ba tao hỏi mày, Nagaina ở đâu ?

— Nó ở trên đống phân gần chuồng ngựa, nó đương để tang con Nag... Vinh dự thay là chàng Rikki-tikki răng trắng nhởn.

— Kệ thây cái răng trắng của tao ! Mày có bao giờ nghe biết nó giấu ổ trứng ở đâu không ?

— Ở vườn dưa bở, chỗ cuối vườn giáp tường ấy, ở chỗ mặt trời vỗ nắng vào gần suốt ngày ấy. Mụ đó giấu trứng ở đấy được mấy tuần lễ rồi.

— Thế mày không bao giờ nghĩ rằng câu truyện ấy đáng nói cho tao nghe à ? Ở cuối vườn giáp tường

phải không ?

— Rikki-tikki, anh không đi ăn trứng của mụ ta đấy chứ ?

— Nói ăn thì không đúng. Không, Darzee ạ, nếu mày có một hạt thông minh, thì mày sẽ bay ra chỗ tàu ngựa, vờ làm ra bị gẫy cánh, để cho Nagaina đuổi bắt mày đến đám bụi cây này. Tao cần phải đi ra chỗ vườn dưa bở, và bây giờ tao mà lại đấy mụ đó tất trông thấy tao.

Darzee là một chú bầu bạn có một dúm óc lông, không bao giờ ghi nhớ qua một ý kiến trong đầu ; và chính bởi vì gã biết là con cái Nagaina ở trong trứng sinh ra như hệt con cái gã, cho nên mới thoạt tiên gã cho cái việc đi phá vỡ trứng là xấu xa. Nhưng vợ gã là một con chim biết điều, hiểu rằng những trứng hổ mang có nghĩa là những con rắn hổ mang mai sau này. Vì vậy chị bèn tự trong tổ bay ra, để mặc cho Darzee ủ con cho ấm và hót nối bài hát về cái chết của Nag. Kể ra thì Darzee cũng có điều giống đàn ông người ta thật,

Chị chim bạc má bay là là gần Nagaina ở chỗ đống phân, mà rên rẩng ,

— Ôi, cánh tôi gẫy rồi ! Thằng bé con trong nhà ném đá gẫy cánh tôi ,

Rồi chị bay là là một cách thất vọng hơn nữa,

Nagaina ngửng đầu lên và huýt :

— Chính chị đã báo cho Rikki-tikki biết trước cái cái lúc ta định giết nó. Quả thật không sai, chị đã

chọn nhầm chỗ để mà què quặt.

Rắn bèn lướt trên bụi tiến lại chỗ vợ Darzee.

Vợ Darzee gào :

— Thằng bé con ném đá gẫy cánh tôi !

— Tốt lắm ! Khi nào chị chết rồi, có lẽ chị sẽ lấy làm yên ủi mà được biết tin là ta sẽ tính toán với thằng bé ấy. Sáng nay chồng ta nằm trên đống phân nhưng trước đêm nay, thằng bé sẽ nằm im trong nhà. Chạy như thế có ích gì Ta chắc thế nào cũng tóm được chị. Hỡi nhà chị ngu xuẩn kia hãy nhìn vào ta này !

Vợ Darzee biết thừa đi. Chị không dám nhìn, bởi vì một khi chim đã nhìn vào mắt rắn là chỉ có việc run sợ không cử động được nữa. Vợ Darzee vừa lắp bắp kêu đau, vừa bay là là không rời khỏi mặt đất, còn Nagaina thì giẫn lên cho mau hơn nữa.

Rikki-tikki nghe thấy hai con đi ngược lên lối đi mỗi lúc cách tầu ngựa mỗi xa ; nó bèn chạy đại đến chỗ giá dưa bở lên tường. Ở đấy, trong nệm cỏ ấm bên trên lớp dưa, nó thấy hai mươi nhăm quả trứng giấu rất khéo, to xuýt xoát bằng trứng gà Bantam, nhưng trứng ấy bọc da trắng nhờ nhờ, chớ không bọc vỏ.

Nó nói :

— Mình không đến sớm quá một ngày.

Bởi vì nó có thể nom thấy những con hổ mang bé tí tẹo quấn tròn dưới lần da, và nó biết rằng nhằm phút chúng nó nở ra, là mỗi đứa có thể giết nổi

mạng người hay là mạng chồn rắn. Nó cắn vỡ các đầu trứng cho thật nhanh, nó cẩn thận cắn nát các con hổ mang con, và thỉnh thoảng nó quay lại chỗ nệm cỏ xem có còn sót quả trứng nào không. Sau cùng còn lại ba quả, Rikki-tikki đương khúc khích cười một mình thì nó nghe thấy tiếng vợ Darzee gần cổ lên rằng :

— Rikki-tikki, tôi dẫn Nagaina lại gần nhà... nó vào lối hiên và... ồ, anh lại cho mau.., nó muốn giết chóc đấy !

Rikki-tikki đập vỡ hai quả trứng, miệng ngậm quả trứng thứ ba, nó lăn từ trên giá dưa xuống, và vội vã chạy ba chân bốn cẳng vào trong hiên nhà. Teddy và cha mẹ nó đương ăn điểm tâm ở đấy ; nhưng Rikki-tikki nhìn thấy cả bọn chẳng ăn uống gì cả. Họ ngồi trơ như đá, mặt trắng bệch. Nagaina quấn mình trên chiếc chiếu cạnh ghế Teddy, cách một khoảng rất tiện cho rắn mổ vào bắp chân để trần của thằng bé. Con rắn lắc la lắc lư hát một bài ca đắc thắng.

Nó huýt rằng :

— Hỡi đứa con của người cao lớn đã giết Nag, hãy ngồi yên. Ta chưa sẵn sàng đâu. Đợi một chút. Tất cả ba hãy ngồi cho thật yên ! Các ngươi mà cựa là ta đánh, và nếu các ngươi không cựa ta cũng đánh. Ôi, cái lũ điên cuồng kia đã giết mất Nag của ta!

Teddy nhìn chòng chọc vào cha ; cha cậu bé chỉ có thể bảo thầm con rằng :

— Hãy ngồi yên, Teddy. Con không được cựa quậy. Teddy ngồi yên.

Khi đó Rikki-tikki nhảy tới hét rằng :

— Naigaina quay lại ; quay lại mà đánh nhau !

Con rắn mắt không cử động, nói :

— Giờ nào thì đi việc ấy. Chốc nữa tao sẽ tính toán với *mày*. Rikki-tikki, mày hãy nhìn bạn hữu mày kia. Chúng nó ngồi yên. Chúng nó tái nhợt. Chúng nó hoảng sợ. Chúng không dám cựa quậy, và nếu mày tiến lại một bước là ta đánh.

Rikky-tikki nói :

— Mày hãy đi mà xem ổ trứng của mày, ở giá dưa bở gần tường ấy. Đi mà xem cho biết. Nagaina

Con rắn lớn quay mình lại một nửa, và nom thấy quả trứng trên hiên. Nó nói :

— Á-à ! dưa trứng cho ta.

Rikki-tikki đặt mỗi chân ở một bên quả trứng Mắt nó đỏ như tiết,

— Giá một quả trứng rắn là bao nhiêu ? Giá một con hổ mang non là bao nhiêu ? Giá quả trứng cuối cùng... thật đúng là quả trứng cuối cùng của ổ trứng là bao nhiêu ? Lũ kiến nó đương ăn tất cả các quả trứng khác ở dưới chỗ giá dưa đấy.

Nagaina quay vòng bắn mình lại ; mụ quên hết tất cả để cứu vãn lấy quả trứng còn có một kia. Và Rkiki-tikki thấy cha Teddy duỗi bàn tay to tướng ra thật nhanh, níu lấy vai cậu bé nhấc qua cái bàn và qua lớp chén chỏ, thế là qua nạn, thế là

thoát khỏi vòng Nagaina.

Rikki-tikki reo lên :

— Mất rồi ! mất rồi ! mất rồi ! *Rích-chích-chích!* Thằng bé được thoát nạn, và chính ta... ta... ta đã ngoạm vào mào Nag đêm hôm qua trong nhà tắm.

Rồi nó bắt đầu nhảy vung tứ phía bằng cả bốn chân một lúc, đầu nó rơi là là xuống mặt sàn.

— Nag nó hãt ta đi hãt ta lại, nhưng nó không vẳng ta ra được. Nó chết trước khi người cao lớn sả nó làm đôi, giết nó đấy ! *Rích-ki — tích-ki chích-chích !* Lại đây đánh nhau với tao. Mày không còn ở góa lâu nữa đâu.

Nagaina thấy mình đã lỡ cơ hội giết thằng bé Teddy, và thấy quả trứng nằm giữa cẳng Rikki-tikki.

Mụ ngả mào mà rằng :

— Rikki-tikki, trả lại cho ta quả trứng. Cho ta quả trứng cuối cùng của ta, rồi ta sẽ đi không bao giờ trở lại nữa.

— Phải mày sẽ đi, rồi không bao giờ mày trở lại nữa; bởi vì mày sẽ đi ra đống phân với Nag. Con mụ góa kia, đánh nhau đi ! Cái người cao lớn đi lấy súng đó. Mày hãy đánh nhau đi !

Rikki-tikki nhảy chung quanh Nagaina ; nó giữ mình ở xa ngọn đòn của rắn, và đôi mắt ti hí của nó đỏ cứ như hai cục than hồng. Nagaina lại cuộn khúc rồi tung mình sang phía nó. Rikki-tikki nhẩy vọt lên, rơi xuống mé sau. Một lần, một lần nữa, lại lại một lần mụ rắn ra đòn, nhưng mỗi lần đầu mụ

đều bập xuống lớp chiếu giải trên hiên, và mụ lại cuộn tròn mình như cái lò so đồng hồ vậy. Khi ấy Rikki-tikki nhảy múa thành vòng tròn để đến sau lưng rắn, và Nagaina trở mình lại, để đối diện với nó ; cứ như thế đuôi rắn cọ xuống mặt chiếu sột sạt như ngọn lá khô bị gió cuốn vậy. Con chồn rắn quên lãng mất quả trứng rồi quả trứng nằm ở ngoài hiên, dần dà Nagaina đã tới gần quả trứng, mãi cho đến lúc Rikki-tikk nghỉ lấy hơi, thì mụ ngoạm lấy trứng rồi chuồn ra ngoài thềm hiên chạy vọt mau như tên bắn trên lối vườn, có Rikki-tikki rượt theo sau. Khi nào con rắn hổ mang chạy cho thoát thân, trông nó giống như ngọn roi oằn oại vụt trên cổ ngựa. Rikki-tikki biết là mình phải đuổi rắn cho bằng được, nếu không sẽ lại bắt đầu có những nỗi khó chịu. Nagaina cắm đầu vút thẳng ra chỗ cỏ cao gần bụi gai, và Rikki-tikki vừa chạy vừa nghe thấy Darzee vẫn hát khúc ca khải hoàn ngớ ngẩn của hắn. Nhưng vợ Darzee khôn ngoan hơn ; chị thấy Nagaina chạy đến, chị liền rời ra khỏi tổ, vỗ cánh trên đầu rắn. Nhưng Nagaina chỉ cúp đầu xuống đi thẳng. Tuy vậy, nhân cái lúc ngần ngừ ấy, Rikki đã đuổi kịp và nhằm lúc mụ rắn nhào vào ổ chuột mà hai vợ chồng nhà Nag vẫn quen sống trong đó, thì những cái răng trắng xinh của Rikki-phập vào đuôi rắn, và nó vào theo sau... Một số ít chồn rắn dù khôn ngoan hay lão luyện đến đâu nữa cũng chẳng dám theo rồi hổ mang vào hang rắn.

Trong hang tối mò, và Rikki-tikki làm sao mà biết được là trong hang có chỗ loe rộng, để cho Nagaina có thể trở mình lại đánh. Nó cắn chặt một cách rất dữ dội, cẳng nó xòe ra để rê chậm lại trên lượt đất thoai thoải ẩm ẩm ướt. Rồi các ngọn cỏ chung quanh miệng hang không đụng đậy nữa, và Darzee nói rằng :

— Thôi thế là xong đời Rikki-tikki ! Chúng ta phải hát khóc cái chết của anh ấy. Anh chàng Rikki-tikki can đảm chết rồi ! bởi vì chắc chắn là Nagaina sẽ giết anh ở dưới gầm đất.

Vì thế hắn ta mới ca một bài thực thảm thiết mà hắn đã đặt trong một phút cảm hứng. Và vừa lúc nó ca đến chỗ cảm động nhất thì khóm cỏ lại rung rinh, và Rikki-tikki mình mầy lấm đất cát ở trong hang chui ra, nó vừa thò ra từng cẳng chân một, vừa thè lưỡi liếm râu mép Darzee ngừng hát, huýt lên một tiếng nhỏ. Rikki-tikki rũ lông cho bớt một ít cát bụi, và nó hắt hơi, nó nói :

— Thế là xong xuôi tất cả. Con mụ góa không bao giờ trở lại nữa.

Và những con kiến lửa ở giữa các nhánh cỏ nghe thấy thế, liền kéo quân lũ lượt để xuống xem nó nói nó nói có đúng không,

Rikki-tikki vo tròn mình trong đám cỏ, ngủ khì ngay tại chỗ .. ngủ ngủ nghé nghê cho đến chiều; bởi vì công việc nó làm ngày hôm ấy rất đỗi khó nhọc.

Khi thức dậy, nó nói rằng :

— Bây giờ thì mình về nhà. Darzee, mày hãy kể truyện lại cho chú chim thợ Vạc, để chú ấy thuật cho khắp vườn biết là Nagaina chết rồi.

Chú thợ Vạc là con chim có tiếng hót giống hệt tiếng búa nhỏ nện vào cái lọ đồng, và nguyên do lúc nào nó cũng làm ồn như thế là vì nó đóng vai thằng mõ trong khắp các vườn bên Ấn-độ, là vì nó sẵn lòng kể cho bất cứ ai muốn nghe truyện. Lúc Rikki-tikki đi lên lối vườn, nó nghe thấy tiếng hô của chú thợ vạc inh ỏi như tiếng còng loan báo bữa cơm vậy ; và lúc ấy, thấy lải nhải mấy tiếng :

— *Đinh đông tộc* ! Nag chết rồi.., *đông !* Nagaina chết rồi ! *Đinh đông-tộc !*

Mấy tiếng hiệu lệnh ấy khiến cho khắp loài chim trong vườn đều lên tiếng véo von, và tất cả lũ ếch đều kêu ồm ộp. Bởi vì Nag và Nagaina thường sơi ếch cũng như sơi thịt chim vậy.

Khi Rikki-tikki trở về nhà, Teddy và mẹ Teddy (trông bà hãy còn tái mét bởi vì bà đã ngất đi) và cha Teddy đều đi ra đón nó, và tất cả suýt khóc lóc vì nó ; tối hôm ấy nó ăn đủ mọi thức người ta cho nó mãi đến khi nó không thể ăn được nữa, và nó trèo lên vai Teddy để đi ngủ ; ban đêm mẹ Teddy vào thăm con lần cuối cùng thì nó vẫn ở trên vai thằng bé.

Bà ấy bảo chồng rằng :

— Nó cứu sống chúng ta và cứu sống thằng

Teddy. Có thể tin được là nó đã cứu sống cả nhà chúng ta không?

Rikki-tikki giật mình thức dậy nhảy vọt lên, bởi vì loài chồn rắn rất tỉnh ngủ.

— À, thế ra bà đây. Bà còn lo ngại gì nữa? Lũ rắn hổ mang chết hết rồi; và nếu chúng chưa chết thì có tôi ở đây mà.

Rikki-tikki có quyền hợm mình, nhưng nó không làm bộ quá và nó canh gác trong vườn như xưa nay loài chồn rắn vẫn canh gác bằng răng cắn, bằng chân nhảy, cho đến khi không có con rắn hổ mang nào dám thò đầu vào bên trong bốn vách tường nữa.

Lời ca của Darzee

(bát mừng Rikki-tikki-tavi)

Ta là kép hát, ta là thợ may...
Ta biết gấp hai lần vui thích...
Ta hợm hĩnh vì tiếng hót ta bay bổng tận trời,
Ta hợm hĩnh vì lớp nhà ta khâu.
Bên trên và bên dưới, ta dệt âm nhạc của ta như vậy...
ta dệt lớp nhà ta khâu lại.
Hãy hát nữa cho bày chim nhỏ đi,
Mẹ nó ơi, ồ, hãy ngửng mặt lên nào!
Cái nguy nó nạt chúng ta đã hết rồi!
Cái chết ở trong vườn đã chết rồi.
Con khủng bố lẩn khuất trong khóm hồng, bây giờ
đã thối nhúc nhích.

Nó nằm sóng soài trên gò phân và chết rồi!
Ai cứu chúng ta, ai?
Hãy bảo cho ta biết tổ của y ở đâu, tên của y là gì.
Rikki, *anh chàng bạo dạn, anh chàng thực thà,*
Tikki, *với đôi mắt như quả cầu lửa...*
Rikki-tikki-tavi, *cái hoa ngà, cái tay săn có cặp mắt quả cầu lửa!*
Hãy gửi cho chàng những Lời Cám Ơn của Loài Chim,
Hãy xòe đuôi ra mà cúi chào chàng,
Hãy chúc tụng chàng bằng những tiếng ve kêu...
Hơn nữa, ta sẽ thay mặt các bạn để chúc tụng chàng.
Hãy nghe này! Ta sẽ hát cho các bạn nghe bài chúc tụng anh Rikki đuôi sù với cặp mắt quả cầu đỏ!

(Đến chỗ này thì Rikki-tikki ngắt lời, vì vậy đoạn cuối bài hát thất lạc đi mất).

Permis d'imprimer N° 201 en date du 30-10-1944
délivré par le Service local de l'I.P.P. au Tonkin.

1 $ 20